

Aventurile lui Sacha în Castelul Fermecat

de
Iulian Tănase

ilustrații de
Alexia Udriște

nemi

Aventurile
lui Sacha
în Castelul Fermecat
de
Iulian Tănase

ilustrații de
Alexia Udriște

nemi

În ziua când a împlinit patru ani, Sacha, un băiețel cu ochi mari, albaștri, și păr blond, cârlionțat, a primit în dar de la tatăl său un castel fermecat. De fapt, castelul din această poveste nu este tocmai un castel și nici fermecat nu e. Este o locuință cât se poate de obișnuită, doar că imaginația unui băiețel în vârstă de patru ani poate transforma orice lucru într-un obiect magic.

- E foarte flumos castelul ăsta al tău, spune Sacha. Mi-l dai mie?
- Sigur că ți-l dau ție, îi spune tatăl. Azi e ziua ta, tot ce vezi aici e-al tău.
- Selios?!
- Da, iubitul meu, foarte serios. Dar nu e un castel, e un simplu apartament.
- Ba nu e apartament, e castel și e al meu!
- Bine, hai să ne dezbrăcăm și să ne descălțăm.

Sacha se lasă dezbrăcat și descălțat. E iarnă, a cincea zi a lui ianuarie, și ghetele lui Sacha sunt pline de zăpadă.

- Uite câtă zăpadă ai adus cu tine în casă! îi spune tatăl.

- Nu e casă, tata, e castel! Și nu e zăpadă, e înghețată. Zăpada e înghețată cu gust de stladă pe cale o mănâncă ghetele mele.

- O să se topească imediat...

- Da, o să se topească imediat și o să se transforme în suc de înghețată.

- Serios?! Există așa ceva?

- Da, se poate că există!

Tatăl deschide ușa primei camere și îl lasă pe Sacha să intre în ceea ce băiețelul își imaginează că ar fi un castel. În curând, tatăl va ajunge să creadă și el că, într-adevăr, apartamentul în care locuiește nu este un simplu apartament cu trei camere, ci un castel în toată regula, cu ființe dintre cele mai fantastice. Sacha își începe explorarea prin încăperile castelului. Fiecare obiect pe care îl atinge se transformă pe dată în ceva cu totul neașteptat. Tatăl asistă cu surprindere la aceste metamorfozări miraculoase. Imaginația este o forță cu care e bine să nu te pui, ea chiar poate face minuni. Însă nu e vorba doar despre imaginație. Sacha nu doar că își imaginează, dar el chiar crede,

de exemplu, că ușa nu este o simplă ușă, ci un evantai din lemn și sticlă, că mânerul ușii nu este o simplă clanță, ci un trăgaci de mitralieră, pe care e suficient să îl apeși o dată pentru ca imediat din burta broaștei aurii să iasă la iveală un cartuș portocaliu, cu o ventuză la capăt.

– Ușa e un evantai-mitlalielă, l-a lămurit Sacha pe tatăl său. Apeși pe trăgaci și, uite, iese un caltuș cu ventuză care se lipește de lemnul ăsta când vrei să închizi ușa, adică evantaiul. Să zicem că e o ușă-evantai-mitlalielă.

Tatăl nu se gândise niciodată că avea atâtea mitraliere în casă, dar acum știe.

– Și nu e periculos să închidem și să deschidem ușa? Nu ne-am putea răni?

– Nu, tata, ușa e peliculoasă doar dacă îți dai cu ea în cap. Ușa-evantai-mitlalielă nu îți face niciun rău, ea doar se joacă cu tine.

– Vrei să ne jucăm de-a împușcatul cu ușile?

– Nu sunt uși, tata, sunt mitlalieile, adică *evantaiuli*, care fac vânt.

– Bine, reformulez: vrei să facem puțin vânt în casă?

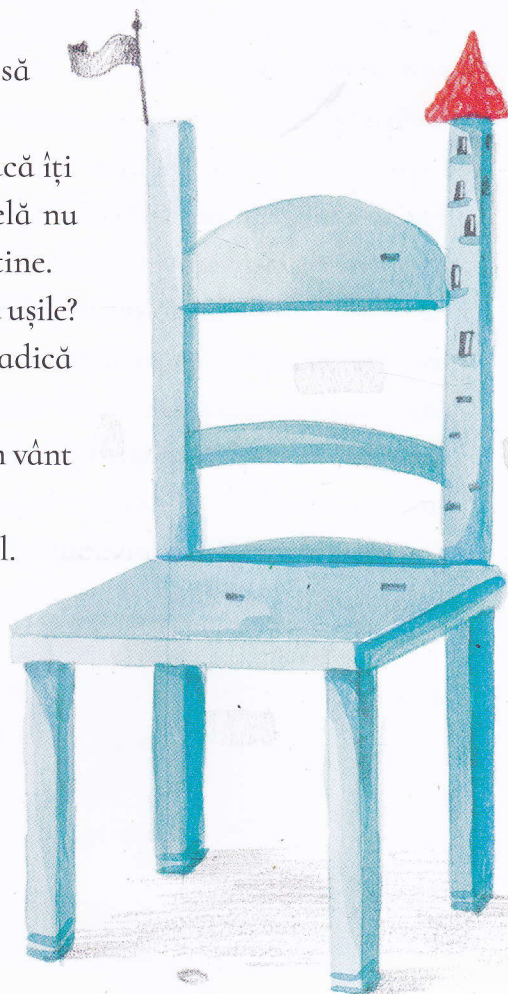
– Nu e casă, tata, ai uitat? E castel.

Mi-l dai mie?

– Sigur că ți-l dau.

Sacha se aruncă în brațele tatălui său.

– Nu ești cel mai bun tată din lume. Ești cel mai bun tată din Univels.

Ești puțin ulât, mama e mai flumoasă, dal pe tine te iubesc un pic mai puțin, adică la fel de mult.

- Mulțumesc, și eu te iubesc. Vrei o portocală?

- Da, vreau.

Tatăl merge în bucătărie și se întoarce cu o portocală.

- Seamănă cu un dovleac mic de Halloween, îmblăcat în piele de poltocală.

- Așa zici?

- Da, tata, tu nu vezi?!

- Ba da, văd. E un dovleac foarte frumos. Vrei să îi facem ochi și gură?

- Da, și păr!

- Bine, îi facem și păr.

Tatăl ia un cuțit și crestează portocala, mai întâi îi face ochiul stâng, apoi ochiul drept, după care gura.

Sacha râde.

- De ce râzi, iubitul meu?

- Lăd pentlu că seamănă cu Ladu.

- Cine e Radu?

- Ladu e un plieten de la glădi.

- Îi punem și păr lui Radu?

- Da, să îi punem și păr lui Ladu.

Tatăl se duce în bucătărie, scoate din frigider o legătură de mărar și se întoarce.

- Uite, facem aici, în creștet, o creștătură și vărăm mărarul ăsta. Ce zici?

- Bine.

